

Rozhovor

Hodinky povedia, ktoré filmy sú dobré

Krátky film je základom pre každú filmovú tvorbu, tvrdí porotca Daniel Ebner.

Foto: Marek Vavruš

Spoluzakladateľ a umelecký riaditeľ etablovaného festivalu VIS Vienna Shorts, ktorého víťaz sa môže uchádzať o Oscara, Daniel Ebner, zasadol na 25. Art Film Feste do poroty Medzinárodnej súťaže krátkych filmov. Spolu sme sa porozprávali o význame kraťasov z pohľadu tvorcov aj festivalov.

Na festivaloch, ako je Art Film Fest, sú krátke filmy prezentované v súťažiach, ale medzinárodný festival krátkych filmov na Slovensku stále chýba. Prečo je svet krátkych filmov dôležitý vo vzťahu k ostatnej filmovej kultúre? Prečo by sme ho mali ukazovať viac, než prostredníctvom súťaží?

Myslím si, že na túto otázku je viac odpovedí. Pre mňa je najdôležitejšie to, že krátky film je istým základom pre každú filmovú tvorbu. Nie vo význame ako štart pre mladého tvorca pred celovečerným filmom. Skôr vo význame, že nemusíte myslieť na také veci, ako rozpočet alebo ako vystavať film, pretože 17 či 18 minút nepotrebuje nutne naratívnu štruktúru. Môže byť naozaj priamy, môže experimentovať s filmovým formátom či rozprávaním. Je to možnosť, ako hľadať nové spôsoby rozprávania či rozdielne prístupy v kinematografii.

“Ľudia, ktorí si myslia, že cez krátky film vedia lepšie vyrozprávať príbeh, môžu byť precíznejší a viac cieľiť na tému.”

Čo je najdôležitejšie?

Prezentácia je extrémne dôležitá. Nielen vo vzťahu k publiku, ale môže to byť silný element v tom, ako si vystavíte kariéru a ako chcete rozprávať príbehy v audiovizuálnom jazyku. A tiež je to pre mladých spôsob, ako skúšať veci, keď nemajú veľa peňazí a veľký produkčný tím. Môžu sa tak dostať bližšie k priemyslu. Tento svet je rozdelený na komerčnú a artovú časť. Tento festival má v názve art, takže očividne je to fokus na umelecký aspekt. Špeciálne vo svete krátkeho filmu máme veľmi silné spojenie s umeleckým svetom, a teda aj k múzeám alebo galériám. Ľudia, ktorí

si myslia, že cez krátky film vedia lepšie vyrozprávať príbeh, môžu byť precíznejší a viac cieľiť na tému. Takže nepotrebujú nevyhnutne dlhý formát.

Produkcija kraťasov, študentských aj profesionálnych, je enormná. Do súťaží tradičných medzinárodných festivalov krátkych filmov sa hlásia tisíce titulov, ale potom na festivaloch často vidieť podobnú selekciu zloženú z tých najúspešnejších. Ako na to reagovať? Je možné vyhnúť sa festivalovému „mainstreamu“?

Myslím si, že to naozaj závisí na festivale a čo chce dosiahnuť. A je to tiež o tom, ako sa sám reflektuje. Ak si myslíte, že ste malý festival, tak niekedy je veľmi pomocné mať v programe populárne filmy, ktoré už boli na veľkých festivaloch, napríklad v Berlíne alebo v Locarne. Pretože môžete promovať svoj festival prostredníctvom snímok s menom. A keď ste, povedzme, viac sebavedomí, na jednej strane chcete samozrejme prezentovať tie filmy, ktoré sú najsilnejšie z uplynulého roku, ale na druhej strane chcete prezentovať objavy, nové filmy, ktoré môžu byť prehladnuté inými festivalmi. Pretože, ako ste povedali, prihlasuje sa na ne množstvo filmov a niekedy v rozhodovaní, ktoré je do istej miery subjektívne, môžete minúť majstrovské dielo.

Pokračovanie na str. 2

Otvorte v sebe radosť z umenia

Košice som začal navštevovať posledné roky a zisťujem, že mesto je skutočne veľmi pekné a dobre sa tu cítim. Festival Art Film Fest je výbornou udalosťou a je veľmi fajn, že sa tu môže na niekoľko dní stretnúť pekná spoločnosť vzácných ľudí.

Z môjho pohľadu je tiež veľmi dôležitý fakt, že z tohto mesta dýcha história a bolo by krásne, keby aj tento festival prilákal návštevníkov a dal možnosť iným spoznať Košice, ich charizmu a čaro. Zároveň je však skvelé pre Košičanov, že aj oni sami môžu vďaka festivalu spoznať kúsok seba a možno istým spôsobom otvoríť v sebe radosť z umenia, ktoré práve ponúka film. Košice majú naozaj veľký potenciál, mesto má na filmový festival dobrú dispozíciu a výhodou je, že kinosály sú pomerne blízko pri sebe, takže návštevníci nestrávia priveľa času presunom medzi jednotlivými predstaveniami.

Je trochu aj škoda, že väčšinu času trávim na premietaniach v kinosále, takže na prežívanie tej spomínanej príjemnej atmosféry z mesta mi neostáva až tak veľa času.

Na druhej strane ale musím povedať, že s ostatnými kolegami porotcami sme si veľmi sadli, sme dobrá partia a sú to príjemní ľudia. Povedal by som, že sme taká rovnaká krvná skupina. Vďaka tomu, že trávim teraz toľko času v kinosálach, mám tiež príležitosť pozrieť si, čo a akým spôsobom robia iní kolegovia – režiséri.

S porotcami sme zatiaľ videli len pár filmov, ale nemôžem povedať, že by sme mali úplne rovnaký názor. Výber tej víťaznej snímky teda bude ešte naozaj veľmi zaujímavý a sám som zvedavý, ako to celé dopadne.

Juraj Lehotský,

režisér a člen Hlavnej poroty

Pokračovanie zo str. 1

Napríklad, pre nás na festivale VIS Vienna Shorts sa vždy snažíme mať aspoň polovicu filmov, ktoré neboli inde premietané. Pretože si myslíme, že je dôležité poskytnúť týmto filmárom platformu a spájať ich s priemyslom a svetom krátkeho filmu.

A už ste natrafili na také veľdielo, ktoré bolo inde prehladnuté?

To je zložité (smiech). My budujeme silné spojenie s filmármi, snažíme sa ich sledovať, vidieť, čo robia a vyvíjajú. Niekedy môže byť bolestné, keď druhý alebo tretí film tvorcu nie je taký dobrý, ako prvý a nemôžete ho vybrať, ale stále s ním chcete byť v spojení. Niekedy, keď máte vysoké očakávania na základe predošlého filmu, môžete byť sklamaní, že ten ďalší nie je lepší, a pritom môže byť silnejší ako mnoho iných filmov vo výbere. V tomto zmysle sme možno prehladli pár výborných filmov. Takže, celý ten proces selekcie je zradný.

Aké sú súčasné trendy v tvorbe krafasov? Napríklad v zmene narácie či tvorbe hybridných foriem, ako dokumentárno-experimentálne tituly? Dá sa to vlastne všeobecne pomenovať?

Vždy je to trochu zložité a má to dve úrovne. Jedna vec sú príbehy a čo filmy rozprávajú. Často môžete vidieť sociálno-politické témy, ktoré sa zrkadlia v prihláškach. Máme veľa snímok o utečeneckej kríze, ktoré sa snažia s touto témou pracovať, čo je, samozrejme, ťažké, lebo je to komplexná téma. To isté bolo s finančnou krízou. Môžete vidieť tieto trendy, ktoré sú vzhľadom na vývoj sveta pochopiteľné. A na formálnej úrovni je teraz veľmi populárna virtuálna realita. Každý to chce robiť, ale potom vidíte, že väčšina nie je dobrá. Asi je na to ešte stále priskoro. Ale čo ste spomenuli, a ja s tým súhlasím, sú hybridné formy, ktoré sa dnes objavujú častejšie. Spomínam si diskusie v našom tíme, ktorý vyberá filmy pre sekciu hraných a dokumentárnych filmov. Mali sme päť, šesť filmov, ktoré sa nám naozaj páčili a nevedeli sme, či sú dokumentárne alebo hrané. Potom to rozoberali aj porotcovia, či im majú udeliť cenu pre dokument alebo hraný film (smiech). Takže to je niečo, čo vidíme a to isté vidíme pri kombinácii animovaný/experimentálny film, alebo experimentál-

ny/dokumentárny film. Tento rozpor sa môže v budúcnosti veľmi silno prejaviť aj v prípade celovečerných filmov.

A čo trendy v programovaní a prezentovaní týchto krátkych filmov na festivaloch. Napríklad ich uvádzanie nie len v kinosálach, ale aj v iných priestoroch, ako sú galérie.

Toto je v skutočnosti veľmi zložité. O tomto sme sa rozprávali celý rok. Na jednej strane máme puristov, ktorí si myslia, že filmy majú byť prezentované len v kinách a podľa prísnych pravidiel: projekcia, zapnutie svetiel, prestávka a zase ďalší film. A o tom nie som veľmi presvedčený. Vlastne si myslím, že jednou z najväčších výhod krátkych filmov je, že môžu byť prezentované v zásade hocikde. A tiež si myslím, že festivaly by si mali byť vedomé, že môžu objavovať nové miesta pre krafasy a film ako taký. Ale je to zároveň zložité, lebo ak to spravíte ako akciu, môže sa to zvrtnúť viac na samotnú atmosféru eventu ako na film. Môžem povedať príklad z nášho festivalu. Mnoho rokov sme robili, teraz sme to zastavili, lebo to bolo nákladné, 'ležiace kino' – ľudia ležali na matracoch a pozerali filmy na strope.

Ako u môjho zubára.

Naozaj? (smiech). Ale ak ich tam necháte ležať, musíte veľmi pozorne premýšľať o tom, čo tam pustíte. Pretože pre divákov to môže byť veľmi pohodlné a niekedy môžu zaspáť. Začali sme rozmýšľať, aké filmy v tejto lokácii premietajú. Kinematografia môže byť niekedy naozaj fyzická, to je podľa mňa zaujímavé. A myslím si, že keď

skombinovať animovaný a experimentálny film, pretože stoja na práci s formou a kinematografickým jazykom. Pre každú sekciu máme len pár špecialistov, aby sme nemali v procese výberu príliš veľa hlasov. Ale naše tímy pracujú spolu veľmi úzko a vedia, čo kto vyberá.

Na akých autorov sa zameriavate?

Povedal by som, že máme trochu experimentálny prístup. Nielenže ukazujeme abstraktné filmy, ale prihladáme aj na to, že v Rakúsku je dlhá a silná história avantgardnej a experimentálnej kinematografie. Ale neoslavujeme len minulých majstrov, hľadáme i nových tvorcov a sledujeme to, ako pracujú s krátkym filmom. Čo je dôležité, že normálne nevyberáme filmy, pri ktorých je cítiť, že z nich neskôr vznikne dlhometrážny titul. Pracujeme s formátom krátkeho filmu a čo sa ním dá povedať. Spomínam si na vetu riaditeľa Medzinárodného festivalu krátkych filmov Oberhausen Larsa Henrika Gassa, že jeho hodinky mu vždy povedia, ktoré krátke filmy sú dobré. A to je pravda, pretože v krafasoch má čas moc.

Na Art Film Feste budete v súťaži sledovať 36 filmov, ktoré sa líšia formálne, vizuálne a príbehovo. Podľa akého kľúča či kritérií robíte svoje porotcovské rozhodnutie?

Chcem vidieť filmy, ktoré sú si vedomé sily minútáže. Ale zároveň nie som jediný, ktorý o tom rozhoduje. Ešte sme sa o tom nerozprávali, takže som zvedavý ako moje kolegyne z poroty budú tieto filmy vnímať. Viem, že Stine Wangler pracuje v distribučnej spoločnosti KurzFilmAgentur v Hamburgu, v ktorej sa pozerajú aj na aspekt predajnosti filmov pre televízne stanice či online platformy. A Marija Razgutě pochádza z prostredia produkcie a vývoja filmov. Takže máme všetci iný prístup k filmu. Ale je dôležité nemať jednu perspektívu. Som si istý, že budeme mať veľa dlhých debát (smiech). Niektoré z filmov som už videl predtým a myslím, si, že je to silný výber. A pre mňa je zaujímavé si ich pozrieť v inej forme prezentácie.

Aké krátke filmy radi pozeráte ako divák?

Som veľkým fanúšikom Bustera Keatona. A tiež mám rád, ak má film viac vrstiev a je postavený na širšej znalosti. A ak ma dostane na rozumovej, srdcovej aj fyzickej úrovni, potom je to perfektné.

Zuzana Sotáková

Masterclass s Michalom Kollárom**Tvorba seriálu je výzva, inšpiroval som sa klasikou**

Hoci Michal Kollár nemá ani 40 rokov, má na svojom konte rozmanité úspechy. Okrem práce na strihu filmu Sneženky a machři po 25 rokoch aj celovečerný režisérsky debut Červený kapitán, ktorý sa stal diváckym hitom. Teraz sa podujal na novú výzvu – televízny seriál.

V rámci 25. ročníka festivalu Art Film Fest sa mu dostalo počty uviesť v Košiciach svoju Masterclass. Moderoval ju spolu s ním moderátor a publicista Juraj Čurný a diváci ho počúvali a pýtali sa takmer dve hodiny. Rozprávanie začal svojimi profesnými začiatkami. „Čo sa týka školy, zvířazil u mňa strih, najprv som v Slovenskej televízii strihal upútavky, a potom neskôr sme spolu s Marošom Šlapetom strihali Sneženky a machři po 25 rokoch. Bola to naozaj očisťujúca skúsenosť. A na československé pomery sa točilo naozaj veľkolepo, na dve kamery," spomína Kollár, ktorý sa venuje aj producentstvu či spolupráci scenárov.

Foto: Marek Vavruš

A o strihu sa bavili ešte hodnú chvíľu, je to predsa len veľká časť jeho profesnej kariéry. „A keď si pamätáte scénu s pánom Chudíkom vo filme Červený kapitán, strihala sa celý mesiac. Bola to vysoká školy strihania a hereckého podtextu.

Aktuálne dostal ponuku od televízie Joj na tvorbu seriálu. Sú viac imidžotvorné, takže som dlho bojoval sám so sebou, či do toho ísť. Bol to aj veľký realizačný šok, ale v pozitívnom zmysle slova. No postupnou analýzou som dospel k tomu, že ak to má byť dobrý seriál, nemôže brať sám seba vážne. Prišli sme až k tomu, že najlepšie bude, ak budeme sebakarodickí, že budeme s nadhľadom komentovať stokrát videnú melodrámu. Nie vizuálnym spôsobom, ale hereckým prejavom, v nadsázke," vysvetľuje, ako pristupoval k tvorbe seriálu, čo bola pre neho novinka. Záležať si dal aj na výbere hercov a robil herecké skúšky, čo pri televíznej tvorbe nie je štandard.

Tí, ktorí si k seriálu sadnú už od polovice septembra, neuvidia seriál, na aký sme zvyknutí. Kollár sa inšpiroval filmami ako Casablanca či Občan Kane. (luc)

Takto sme tvorili

Sen na dosah na slovensko-ukrajinskej hranici

„Ak chce mať študentský film niekde premiéru, tak je to v Cannes,“ povedal mladý režisér Michal Blaško, ktorý sa nedávno so svojim filmom **Atlantída, 2003** dostal do jednej z najvýznamnejších súťaží krátkych filmov na svete – Cinéfondation na festivale v tomto francúzskom meste.

„Premiéra tam bola naozaj super a musím povedať, že po nej sme mali príjemné reakcie. Ako od spolusúťažiacich, tak prekvapujúco aj od člena poroty Barryho Jenkinsa. Naša sekcia fungovala veľmi príjemne v kontraste s celým ‚humbukom‘, ktorý sa tam dial. Všetky premietania z našej sekcie boli vypredané. A keď to porovnáme so Slovenskom a Českom, tak tí diváci boli naučení chodiť na študentské filmy, ktoré sú často porovnateľné s ‚celovečerkami‘,“ hovorí pre Festivalový denník Michal Blaško.

Film **Atlantída, 2003** rozpráva príbeh mladého ukrajinského páru, Martina a Denisije, ktorí snívajú o tom, že sa dostanú do Nemecka. Plazia sa v lesoch, spia skrývajú sa v aute, až sa im napokon podarí ilegálne prejsť cez ‚zelené hranice‘ z Ukrajiny na Slovensko. Sen je už na dosah. Je však rok 2003, štyri roky pred vstupom Slovenska do Schengenu. A kým v súčasnosti je hranica medzi našim východným susedom jednou z najstráženejších v celej Európe, vtedy ešte slúžila ako prekypujúca križovatka nekalých obchodných ciest pašerákov cigariet, alkoholu, a aj bieleho mäsa. Martin je odhodlaný obetovať pre svoj sen o lepšom živote všetko. Dokonca aj svoju priateľku. Ale také jednostranné to nebude.

No vráťme sa ešte ku Cannes. Uvedenie na etablovanom fóre dovolilo Blaškovi otestovať, či film funguje aj na medzinárodnej úrovni. „To bolo pre nás najdôležitejšie. Myslím, že fungoval pre všetkých, pretože tá téma je aktuálna a poňatá ľudsky, čiže diváci sa dokázali stotožniť s postavami. Tým, že je ich vo filme málo, si dokázali nájsť cestu ku každej z nich. A tým, že ide o stále aktuálnu tému, dokázala rezonovať u divákov z asi všetkých krajín.“

Námet z článku

Námet na osobnú drámu zo života mladých ľudí našiel Blaško ešte pred nástupom na Vysokú školu muzických umení v Bratislave. „Bolo to vďaka jednému novinovému článku. V ňom boli rozhovory s ľuďmi, ktorí prišli na Slovensko ešte pred Schengenom. Ja som si to len tak zbežne prezal a našiel som v nich fotografiu krásnej dievčiny. O nej bol napísaný iba krátky odstavec – že sa dostala na Slovensko s priateľom, ktorý dostal dokumenty, kým ona nie. Potom tu tri roky robila prostitútku. My sme z tejto správy vychádzali len ideovo, lebo bola stručná. No stala sa jadrom príbehu a od toho sa všetko odohráva. A ten príbeh je jednoduchý. Cestujú, prejdú hranice a potom je predaná. Je to priamočiare. Pre nás ale bolo dôležité nesústrediť sa tak na príbeh, ako na postavy.“

Preto nám veľa času zabralo nájsť vhodné charaktery,“ pokračuje Blaško, ktorý skoro každé tri mesiace chodil na východ a raz za pol roka navštívil Ukrajinu. „Bavili sme sa aj s domácimi, no tam je to stále tabuizovaná téma. Oni sa tomu vyhýbali, ale aj z tých nepriamych odpovedí sme získali dosť zdrojov, aby sme film podporili autentickými informáciami. No treba si uvedomiť, že to nie je rekonštrukcia, ale fikcia,“ vysvetľuje.

V príbehu, aj keď mu to viacerí najprv vyčítali, dal priestor nielen postave Denisije, ale aj Martinovi. „Urobil som to preto, že obidve postavy boli pre mňa zaujímavé. Ona preto, že som ju nebral ako hlúpu naivku, ale vnímal som ju ako človeka, ktorého dokážem pochopiť. Že je zamilovaná a niekomu dôveruje. A rozmýšľal som, ako silno ju musel zasiahnuť ten moment zrady. A on bol pre mňa zase dôležitý z toho pohľadu, že počas tých troch dní, kedy sa film odohráva, prejde istými stupňami vývoja. Niekedy je pevne rozhodnutý ju vymeniť, niekedy nie. Tá rozpoltenosť bola pre mňa veľmi zaujímavá. Tým, že je veľmi komorný, intímny a hovorí o páre, tak mi prišlo logické venovať sa im rovnocenne.“

Čo najautentickejšie

Nakrúcanie prebiehalo v slovensko-ukrajinskom pohraničí, no nakoniec u našich východných susedov nakrúcali len deň a zvyšné ukrajinské scény sa fingovali v Poľsku, Česku a na Slovensku. **Atlantída, 2003** je okrem rezonujúceho, stále aktuálneho príbehu postavený aj na silnom vizuálnom prevedení. „S kameramanom Adamom Machom sme od začiatku vedeli, že to chceme uchopiť čo najautentickejšie. Hercom sme dávali čo najviac priestoru, aby ich kamera nezväzovala. To znamená, že veľa obrazov sme robili na jeden záber. Skoro celý rozpočet sme dali na lokácie,“ dodáva Michal Blaško. **Zuzana Sotáková**

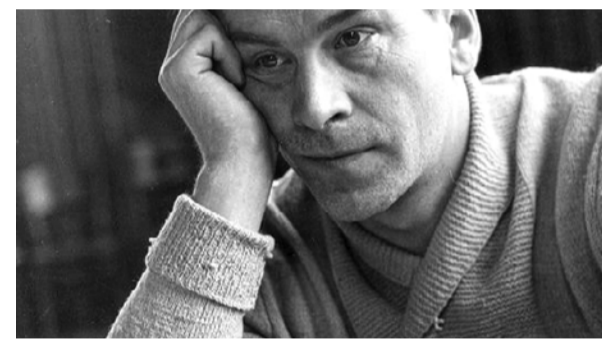
Film hrajú:

19. júna: 13:00, Kulturpark 2

Festivalový tím odporúča

Slovenská sezóna

Art Film Fest zaradil do nesúťažnej sekcie Slovenská sezóna niekoľko horúcich novínok. Prvýkrát bude v premiére uvedený celovečerný dokumentárny portrét o osobnosti slovenskej kinematografie s názvom **Martin Ľapák**. Ide o intímny a osobný pohľad na život a dielo tohto úspešného herca, choreografa, tanečníka a filmového režiséra, ktorý cez výpovede jeho spolupracovníkov a s využitím archívnych materiálov a ukážok z filmov spracoval jeho portrét, rovnako choreograf, tanečník, herec a režisér, Marek Ľapák. I keď ide o typ spomienkového filmu, Marek Ľapák sa nevyhýba ani odkrývaniu kontroverzných tém zo života svojho otca, ktorý sa preslávil ako úspešný tvorca, dnes už klasických, televíznych a hraných filmov. Spomeňme napríklad tituly ako *Živý bič*, *Nevesta hôľ*, *Rok na dedine*, *Rysavá jalovica*, *Sváko Ragan* či kultovú zbojnícku paródiu *Pacho*, *hybský zbojník*.

Filmový režisér Dušan Trančík premiérovou uvedie jeho najnovší dokumentárny projekt s názvom **Svetlé miesto**. Film vypovedá o význame kúpeľného mesta Luhačovice a o osobnostiach politického, kultúrneho a spoločenského života na moravsko-slovenskom pomedzí, kde sa začiatkom 20. storočia odohralo historické zblíženie Čechov a Slovákov.

Absolútnou novinkou bude aj uvedenie dvojdielného dokumentu od režiséra Pavla Barabáša s názvami **Vábenie výšok – 1. diel: Ivan Gálfy a Vábenie výšok – 2. diel: Krutý Everest**, ktorý divákov preniesie do prostredia nebezpečných, ale magicky krásnych veľhôr. Prvá časť je venovaná priekopníkovi expedičného horolezectva Ivanovi Gálfymu a druhá mapuje neúspešný pokus slovenských horolezcov preliezť najťažšiu stenu na Mount Evereste.

Poslednou premiérou bude časozberný dokument **10 rokov lásky** od režiséra Adama Hanuljaka, ktorý v päťročných intervaloch, trikrát za sebou, zaznamenával osudové momenty v živote manželských párov z rôznych kútov Európy. V horizonte desiatich rokov sa mu podarilo zdokumentovať vývoj partnerských vzťahov konkrétnych rodín zo Slovenska, Česka, Rumunska a Fínska.

Martin Palúch

zostavovateľ sekcie Slovenská sezóna

Filmy očami kritikov

Oslovili sme slovenských filmových kritikov, aby pre vás zhodnotili snímky, ktoré mali možnosť na festivale vidieť. Bodovanie je od 1 (najmenej) po 5 (najviac) bodov.

	FRANTZ	CESTA ČASU	KAMENNÉ SRDCE	ELLE	NA MLIEČNEJ CESTE	RODINNÝ ŽIVOT	TÁ, KTORÁ ODIŠLA	BRIMSTONE	ŠPINA
MATEJ SOTNÍK, AKTUALITY.SK	4	2							
ROBERTA TÓTHOVÁ, PRAVDA	3	2	4						
PETER KONEČNÝ, KINEMA.SK	4	3		5	3	2	4	3	4

Čo musíte vidieť

Horúca novinka z Cannes: Poctivá romanca bez gýča

Pochádzajú z úplne iných svetov. A na prvý pohľad ide o overenú dejovú líniu: mladé dievča, ktoré priveľmi chráni mama a o pár rokov starší muž, ktorý sa pohybuje na hranici zákona a morálky. No vo filme Čisté srdcia, ktorý je čerstvým debutom z nedávneho festivalu v Cannes, je toho oveľa viac.

Príbeh je zasadený do súčasného Ríma, kde prevláda pachuf z ekonomicky depresívnych talianskych dní. Debutujúci taliansky režisér Roberto de Paolis pracuje s dvomi kontrastnými svetmi – prísnu katolíckou výchovou mladej Agnese (Selene Caramazza), ktorá má prísť o panenstvo až po svadbe a s neistým svetom mladého Stefana (Simone Liberati) zo zložitých rodinných pomerov. Hovorí o tom, ako môžu náboženské, sociálne a finančné tlaky rodičov meniť životy a postoje mladých ľudí. A ako si oni dvaja hľadajú vlastnú cestu pre krehký cit v zamotanej dobe plnej predsudkov.

Hľadanie identity na dva spôsoby

Prvé stretnutie dvojice je pritom viac ako paradoxné: Stefano pracuje ako SBS-kár v obchode a prenasleduje Agnese po ulici potom, ako ukradne telefón (o vlastný prišla, keď v ňom jej mama našla "chlípné a špinavé" správy od iného muža). Slušný Stefano ju nechá ísť a je okamžite prepustený.

Po tomto incidente sa zamestná ako strážca parkoviska pri miestnom tábore Rómov, ktorí ho neustále provokujú. Znovu sa stretne s Agnese, keď prichádza do tohto tábora s hračkami a starými šatami. Agnes sa veľmi rýchlo zamiluje do mladého muža, ktorý svoj svet aj skromný príjem delí medzi seba a rodičov. A hľadá vlastnú identitu, podobne ako ona.

Gýčov príbeh. Bez gýču

De Paolis našiel charizmatickú kotvu príbehu, ktorý dokáže presvedčiť. Stefano má vyholenú hlavu a často je jeho konanie motivované testosterónom. Snaží sa zanechať život na hrane zákona, no je neustále provokovaný rómskymi susedmi.

Agnese je srdečná, ale zvedavá tínedžerka, ktorá začína rozvíjať svoju sexuálnu identitu a ničia ju okovy, ktoré jej nanucuje mama.

Režisér pritom šikovne využíva slnečné lúče a poctivé ručné kamerové práce na zobrazenie príbehu. Na konci dňa vzniká film bez gýču a s veľkou jemnosťou a emóciami.

„Chcel som tým ľuďom porozumieť, aby som o nich mohol písať a natočiť film bez predsudkov. Pri natáčaní sme použili improvizáciu medzi hercami a kameramanom. Táto nepredvídateľnosť každého záberu viedla paradoxne k živej a vnímavej atmosfére na pláci. Usilovali sme sa o príklon k dokumentárnemu štýlu,“ vyjadril sa režisér Roberto de Paolis. Podarilo sa. Portál Variety oceňuje to, že mladý režisér

Hlavní herci: Simone Liberati a Selene Caramazza.

neponúka jednoduché odpovede. Nemá strach dať v závere priestor neistote. „Obe hlavné postavy sú rovnako dobre vykreslené a ich málo pravdepodobné párovanie odкрýva zaujímavé aspekty: Agnese, ktorá je od malička učená strachu zo sveta, sa odtíha od cirkvi a Stefano, ktorý vidí život svojich rodičov v prívese, si začína uvedomovať, že rozdiel medzi ním a Rómami v tábore je oveľa menší ako si myslel,“ píše web.

“Chcel som tým ľuďom porozumieť, aby som o nich mohol natočiť film bez predsudkov. Použili sme improvizáciu medzi hercami a kameramanom.”

Roberto de Paolis
režisér

Práve tento portál špeciálne vyzdvihol výkon herečky, ktorá hrala mamu Agnese. „Je skvelé vidieť túto herečku v role, ktorá je hodná jej talentu,“ píše.

A mama, ktorá je posadnutá Bibliou a vládne tvrdou rukou, je Slovákom oveľa bližšie ako sa môže na prvý pohľad zdať: zahrála si ju Barbora Bobulová, rodáčka z Martina. Je absolventkou Vysoké školy múzických umení v Bratislave. Chodila do ročníka napríklad so Zuzanou Fialovou, Evou Bándorovou či Luciou Lapišákovou.

Na televíznej obrazovke debutovala v roku 1986 v filmovej inscenácii Polovačka na otca režiséra Romana Poláka. O dva roky neskôr účinkovala vo filme Vlákari v réžii Juraja Lihosita.

Slovenka, ktorá žiari

Pre Art Film Fest ide o známu tvár – už v júni 2013 si prebrala ocenenie Hercova misia a cenu Modrého anjela za najlepší ženský herecký výkon v talianskom filme Diváčka. V Taliansku si zahrála napríklad po boku hercov Gérarda Depardieua, Franca Nera či Vanessy Redgraveovej.

V roku 2005 získala „talianskeho Oscara“ ako najlepšia herečka vo filme Cuore Sacro.

Život na Slovensku jej až tak po 20 rokoch nechýba, aj keď vidí, že príležitostí v slovenskom filme je čoraz viac. „Keď vidím, ako sa všetko na Slovensku za posledných desať rokov zrýchlilo, obávam sa, že ja by som to tempo nevydržala. Nikdy som nemala široké lakte. Nemusím byť stále na obrazovke, nemusím o sebe stále rozprávať v rozhovoroch, čo mi vždy robilo problém. Veľký svet ma od toho všetkého uchránil,“ vyjadrila sa pred časom pre denník Sme.

Andrea Vrbovska Szöcsová

Film hrajú:

19. júna: 19:00, Kunsthalle Uránia
20. júna: 15:30, Kulturpark 1 JOJ Cinema

ANKETA

Kedy ste boli naposledy v kine a na čom?

Toto je môj desiaty ročník Art Film Festu, chodím z filmu na film. Pozriem si aj päť denne. Zaujalo ma Umenie milovať – fakt dobré, odporúčam. Výbornou snímkou je aj Detské ihrisko, ale veľmi ťažko sa po ňom odchádzalo z kina. Videla som aj sekciu krátkych filmov a ešte ma čaká snímka Hroch. V klasickom kine som bola naposledy asi pred týždňom na belgickej snímke Belgica. Bol to zaujímavý film a mal skvelý soundtrack.

Barbora, Vranov nad Topľou

Naposledy som bol v kine asi mesiac dozadu na rozprávke Baby šéf a vôbec sa mi to nepáčilo. Bolo to trochu trápne, najlepšie momenty boli nastrihané do trajlera, vo filme to už nemalo pointu. Bolo to trochu prehnané. Na Art Film Fest sa nechystám, som typ, ktorý je radšej vonku. Do kina idem, len keď musím (smiech).

Erik, Pezinok

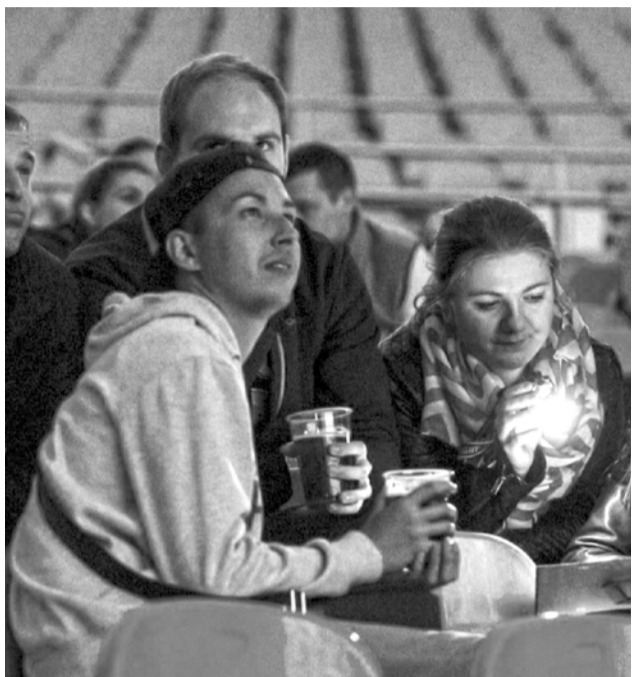

Ak hovoríme o snímkach mimo festivalu, naposledy to bolo asi pred mesiacom na filme Únos. A tu sa mi páčilo Umenie milovať a Baba z ľadu. Zaujímavé a ťažké bolo Detské ihrisko. Pravidelne chodím s dcérou, boli sme aj v Trenčianskych Tepliciach a tu sme tiež druhý rok. A asi začínam byť na filmoch a takýchto podujatiach závislá.

Alena, Vranov nad Topľou

Miesto, kde sa písali filmové dejiny

Drevené lavice vystriedalo moderné sedenie. Košický amfiteáter sa teší opäť oblúbe milovníkov filmu.

Práve na tomto mieste sa presne 19. júna 1965 konala premiéra budúcej slávnej snímky *Obchod na korze*. Videlo ju vtedy vraj až 20-tisíc návštevníkov, hoci kapacita amfiteátra je o päťtisíc miest menšia...

Zaplnil ho Pavarotti

Príbeh tohto miesta sa však začal písať oveľa skôr, prvé plány uzreli svetlo sveta už v roku 1954. „Keď ho vybudovali, bol najväčším v celom Československu,“ píše sa v knihe *Potulky mestom Košice* od Milana Kolcuna.

Pôvodný amfiteáter mal drevené lavice, šatne a nachádzala sa tu dokonca i kaviareň. Hoci sa časom jeho tvár menila, tak ako dnes, aj pred desaťročiami zažíval najväčšiu slávu najmä počas filmového festivalu.

Predtým Košický filmový festival, dnes Art Film Fest. Naplnil ho však aj slávny operný spevák Luciano Pavarotti v roku 1998, ale tiež snímka z prvého roku fungovania objektu po veľkej rekonštrukcii. Tej sa „amfík“ dočkal v roku 2012. „Odvtedy

máme pravidelné premietania v rámci Art Film Festu, ale tiež letné kino a na jeseň akciu Revival fest,“ načrtnol správca amfiteátra Jaroslav Koka.

A čo je podľa neho špecifikom premietať filmov pod holým nebom? „Ľudia veľmi radi chodia na horory, asi ich to láka – je to vonku, za tmy,“ hovorí so smiechom Koka. A verte, že skúsenosti a zážitkov má na rozdávanie.

„Pozeráť v príplášti na film, túliac sa pritom k ostatným, už vyšlo z módy,“ písalo sa v spomínanej knihe z roku 2003. Nuž, jej prípadnú reedíciu by už teraz museli zásadne upraviť.

Nový Obchod na korze

Dejiny sa totiž opakujú a s nimi sa do módy zasa vrátili aj kedysi legendárne amfiteátre. Ani ten košický nie je výnimkou, a tak sa možno dočkáme aj dňa, keď sa ľudia budú tlesniť jeden pri druhom na premiére nádejného domáceho filmu, tak ako to bolo pred polstoročím s *Obchodom na korze*.

Čo sa bude premietat' v amfiteátri

19. jún o 21:30 Všetko alebo nič

Réžia: Marta Ferencová

Romantická komédia hovorí jazykom vášnivej, i keď neperspektívnej melodrámy o trojici Linde, Vande a Edovi.

21. jún o 21:30 Cuky Luky Film

Réžia: Karel Janák

Film vychádza z pôvodných televíznych skečov známej ženskej komickej dvojice Petry Polnišovej a Zuzany Šebeovej.

22. jún o 21:30 Rock'n Roll

Réžia: Guillaume Canet

Odvaha urobí si zo seba srandu Canetovi rozhodne nechýba. Má 43 rokov, v živote len tak kvitne, má všetko, aby bol šťastný.

Že je to menej pohodlné, počasie je vrtkavé a k filmu sa miesi aj spev vtákov či zvuky mesta? Presne to predsa robí premietanie na amfiteátri naozaj jedinečným. A aj preto sa aj tento rok opäť organizátori rozhodli „zariskovať“ premietat' aj na tomto mieste. Prvé dni hovoria o tom, že to bolo dobré rozhodnutie.

Všetko alebo nič pod holým nebom

„Srdečne vás pozývam na môj film *Teória tigra*. Môžete si tam aj zapáliť, keďže je to open air,“ takto vtipne pozval Košičanov a milovníkov filmu na svoj film známy český herec Jiří Bartoška, počas sobotného ceremonálu.

Včera českú snímku vystriedal britský dokument režiséra Paula Dugdaleho s chytľavým názvom *The Rolling Stones Olé Olé Olé!* a dnes večer sa pod holým nebom premietne divácky veľmi populárny slovenský film *Všetko alebo nič* podľa rovnomennej knihy spisovateľky Evity Urbaníkovej.

Mária Mlaková

Z festivalovej histórie: rok 2010

Nech žije kinematografia, nech žije Art Film! Zvolal Gérard Depardieu

„Dobrý deň,“ pozdravil Trenčianske Teplice počas tlačovej konferencie dobre stavaný muž v bielej košeli. Kto by ho nemiloval? Známy a charizmatičký Francúz si okamžite podmanil kúpeľné mesto. V roku 2010 si totiž ocenenie Hercova misia prevzal Gérard Depardieu. Sršal humorom a rozdával úsmevy, ktoré neraz dobyli svet, na všetky strany. A k Mostu slávy pritiahol obrovské davy divákov. „Nech žije kinematografia, nech žije Art Film!“ zvolal na záver pred ľuďmi.

„Som ako bulimik kinematografie, nedokážem sa jej nasýtiť,“ odpovedal na otázku, prečo stále nakrúca, keď pred niekoľkými rokmi hovoril o dôchodku. „Robím to preto, lebo žijem. Nie je to pre peniaze. Hrám za vysoké honoráre, ale som schopný pracovať aj zadarmo,“ dodal predstaviteľ Cyrana z Bergeracu, Dantona, Krištofa Kolumba, ale aj populárneho komixového Obelixa, ktorého citoval denník Pravda.

Depardieua neodradili od cesty ani komplikácie: chodil o paličke, lebo si zranil pri zrážke s taxikárom

nohu. No ani to mu zo šarmu neubralo. Pred novinármi vyhlásil, že podľa neho herci nie sú misionári, ale interpreti a k misionárom prirovnal tvorcov. Sám sa cíti ako milenecký kinematografie.

Gérard Depardieu je označovaný za hereckého chameleóna: vie rozosmiať ako komická postava, zaujať v psychologicky náročnej role a potešiť v koži milovníka. Prelom v jeho kariére nastal v roku 1974, kedy zahviezdil v odvážnej komédii *Buzíci*. Získal dvoch Césarov pre najlepšieho herca: za rolu nenapraviteľného sukničkára Bernarda vo filme *Posledné metro* a postavu Cyrana z Bergeracu. Film mal veľký ohlas u divákov i kritiky a Depardieu za neho získal nomináciu na Oscara, cenu pre najlepšieho herca na festivale v Cannes a množstvo ďalších medzinárodných ocenení. Výkon v romanticko-komédii *Zelená karta* mu zasa priniesol Zlatý glóbus.

Gérard Depardieu si ocenenie prevzal v roku 2010 spolu s hercom Milanom Kňažkom či Josefom Abrhámmom. **(asz)**

Program na dnes

Art Film
Fest
Košice **25**

- 23.30 Jazero Bodom | Lake Bodom (2016, 90 min., fic.) {OV/en/sk} Taneli Mustonen

KINOVOŽEŇ R 602 ČINGOV z KE do BA, odchod vlaku 6:08

- 07.00 Boj snežného pluhu s mafiou | In Order of Disappearance (2014, 116 min., fic.) {OV/sk/x} Hans Petter Moland
- 09.15 Victoria | Victoria (2015, 140 min., fic.) {OV/sk/x} Sebastian Schipper

KINOVOŽEŇ R 609 SPIŠAN z BA do KE, odchod vlaku 13:55

- 14.30 Hundroš | The Grump (2014, 104 min., fic.) {OV/sk/x} Dome Karukoski
- 17.00 Môj kráľ | My King (2014, 125 min., fic.) {OV/sk/x} Mäiwenn

AMFITEÁTER NOVÝ ČAS

- 21.30 Všetko alebo nič | All or Nothing (2017, 113 min., fic.) {OV/x/x} Marta Ferencová

KINO SLOVAN RTVS CINEMA

- 11.30 Hroch | The Hippopotamus (2016, 89 min., fic.) {EV/x/sk} John Jencks
- 14.00 Sieť | The Net (2016, 114 min., fic.) {OV/en/sk} Kim Ki-duk
- 19.00 Maudie | Maudie (2016, 117 min., fic.) {EV/x/sk} Aisling Walsh
- 22.00 Daj si pozor | Better Watch Out (2016, 85 min., fic.) {EV/x/sk} Chris Peckover

KINO TABAČKA

- 15.00 Moderná farba | Contemporary Color (2017, 96 min., doc.) {EV/x/sk} Bill Ross, Turner Ross
- 18.00 Súkromný vesmír | Private Universe (2012, 83 min., doc.) {SV/en/x} Helena Třeštková

KINO ÚSMEV VSE CINEMA

- 10.00 Obrazy (proti) extrémizmu: Mediálna manipulácia | Images of (against) Extremism: Media Manipulation, Katarína Mišíková - prednáška + filmy (100 min.) {xE}
- 12.30 Šepkajúca hviezda | The Whispering Star (2015, 100 min., fic.) {OV/en/sk} Sion Sono
- 15.00 Učiteľka | The Teacher (2016, 102 min., fic.) {OV/en/x} Jan Hřebejk
- 18.00 Obor | The Giant (2016, 90 min., fic.) {OV/en/sk} Johannes Nyholm
- 21.00 Únos | Kidnapping (2017, 102 min., fic.) {SV/en/x} Mariana Čengel Solčanská

KULTURPARK 1 JOJ CINEMA

- 10.00 Nezabudnuteľné Vianoce stolára Andersena | Santa Swap - Merry Christmas Mr. Andersen (2016, 80 min., fic.) {ΩSk/en} Terje Rangnes
- 12.30 Detské ihrisko | Playground (2016, 85 min., fic.) {OV/en/sk} Bartosz M. Kowalski
- 15.30 Kamenné srdce | Heartstone (2016, 129 min., fic.) {OV/en/sk} Gudmundur Arnar Gudmundsson
- 18.00 Pop Aye | Pop Aye (2017, 102 min., fic.) {OV/en/sk} Kristen Tan
- 21.00 Dva výherné lósy | Two Lottery Tickets (2016, 86 min., fic.) {OV/en/sk} Paul Negoescu

KULTURPARK 2

- 13.00 Súťaž krátkych filmov II | Competition of Short Films II (2016 - 2017, 88 min., fic.) {OV/en/sk}
- 16.00 Súťaž krátkych filmov III | Competition of Short Films III (2015 - 2016, 94 min., fic.) {OV/en/sk}
- 18.30 Moja sestra | Sister of Mine (2017, 94 min., fic.) {OV/en/sk} Pedro Aguilera
- 21.30 Popieranie holokaustu | Denial (2016, 110 min., fic.) {EV/sk/x} Mick Jackson

KUNSTHALLE URÁNIA

- 11.00 Rodinný život | Family Life (2017, 81 min., fic.) {OV/en/sk} Alicia Scherson, Cristián Jiménez
- 13.30 Stratená v Paríži | Lost in Paris (2016, 84 min., fic.) {OV/en/sk} Dominique Abel, Fiona Gordon
- 16.30 Pustovníci | The Eremites (2016, 110 min., fic.) {OV/en/sk} Ronny Trocker
- 19.00 Čisté srdcia | Pure Hearts (2017, 114 min., fic.) {OV/en/sk} Roberto De Paolis
- 22.00 Song to Song | Song to Song (2017, 129 min., fic.) {EV/x/sk} Terrence Malick

SPRIEVODNÉ PODUJATIA

- 10:00 TV RIK pre deti, Kulturpark, Foxtrot, 360 min.
- 20:00 Od veci_FM, Tabačka Kulturfabrik - multifunkčná sála, 120 min

ZMENA V PROGRAME:

Masterclass režiséra Juraja Jakubiska sa presúva z 23. júna, 10.30 na 22. júna, 9.30. Miesto zostáva – Kulturpark 2.

Kam v Košiciach: Jazz Club Café Restaurant, Retro Cult Club, Irish Pub Diesel

Pretancujte sa festivalovými nocami

Spomedzi klubov, barov a reštaurácií sme vám tentoraz vybrali tipy na dobré hudobné podniky. Zatiaľ nemôžeme inak ako na Kováčskej 39, kde sídli **Jazz Club Café Restaurant**. Už z názvu je jasné, že tento podnik sa špecializuje na hudbu. Teda, aby sme boli presní, ide celkom o tri podniky pod jednou strechou: pub s kaviarňou, záhradná reštaurácia a disco club. Podľa majiteľov ide vlastne o celý „supermarket“ zábavy a chutí. V praxi to znamená, že si tu môžete objednať dobrú kávu, miešané drinky, kvalitné jedlo a v neposlednom rade sa zabaviť na diskotéke a koncerte. Interiér tohto klubu tvorí spojenie chrómu, kože a dreva. To podstatné však tvoria ľudia a zábava a za viac ako dvadsať rokov pripravili na tomto mieste veľké množstvo parties v najrôznejších štýloch: Mexickú noc, Kubánsku noc, Beach party či Pirátsku noc. Ideálna možnosť, ako sa rozhybať po desiatkach minút strávených

v kinosále, čo myslíte? Nezabudnite sa na záver – pri platení účtu preukázať naším festivalovým Cinepassom alebo akreditáciou, odpočítajú vám zľavu desať percent.

Ak hľadáte príjemný koktejlový a tanečný klub v centre, skúste **Retro Cult Club** na Kováčskej 49. Jeho história siaha do roku 2001 a odvtedy Košičanov bavia a servírujú im miešané alko i nealko drinky od výmyslu sveta. Špecialitou tohto podniku sú Backstage party určené pre „ľudí zo zákulisia“, čašníkov, biletárov, hostesky, organizátorov eventov... Cieľom je spojiť túto špecifickú komunitu ľudí. Štyria dídžeji sa starajú o tú správnu atmosféru, vrátane temperamentných latino rytmov či 80-tych a 90-tych rokov. Sing Hallelujah!

V ďalších číslach Festivalového denníka vám prinesieme tipy na zaujímavé sprievodné podujatia.

Do tretice pre vás vyberáme **Irish Pub Diesel** na Hlavnej 92. Tak ako v iných mestách, aj v Košiciach sa v tomto írskom pube stretáva kozmopolitná spoločnosť a vystriedalo sa tu už mnoho hudobníkov či kapiel a na oldies diskotékach zozrel

nejeden pár topánok. Špecialitou tohto podniku sú dobré steaky, ale aj írsky misa pre dve osoby či kuracie prsia St. Patrick. Ponúkajú tu však aj denné menu a ak nemáte práve hlad, na jedného „čapáka“ sa sem určite oplatí skočiť. **(mam)**

Interview

Your watch can tell a good short from a bad one

Daniel Ebner, artistic director and co-founder of the well-established Oscar-qualifying festival VIS Vienna Shorts, is among the jurors judging the 25th Art Film Fest's International Competition of Short Films. He sat down with the Festival Daily to discuss the significance of shorts from the standpoint of both filmmakers and festivals.

We don't have an international short films festival in Slovakia. There are competition sections at festivals, but a broader presentation of contemporary short filmmaking lacks. Why is the world of short film so important for the rest of film culture?

There are several answers to this question. For me the most important one is that short film is kind of the basis for all filmmaking. Not in the sense that you have to start somewhere when you're young, and when you're older and grown up you do feature films, but rather in the sense that you don't – normally – have to think about the budget, how the film should be constructed, because it's 17 or 18 minutes, so it doesn't need a narrative structure. It can be really direct; you can experiment with the film format, with the narration. This is where you find new film languages, different approaches to what cinema can mean.

What's most important for short films?

Presentation is extremely important. Not only for an audience; it can be a really powerful element in how you build your career, in how you tell stories in an audiovisual language. Young people normally start with short films, so it's also where they can try things out when they don't have much money or a huge production team. That way they can get closer to the industry. In a way the film world is divided into the commercial and the artistic. Especially in the short film world, we have a very strong connection to the art world, to museums, to galleries. There are people who think they can tell stories far better in a short form, be more precise and more focused. So one doesn't necessarily need the long format.

Could you describe the current trends in the world of short film?

It's always a bit difficult. There are two different levels: one level is that of stories and what they tell. You often see socio-political topics reflected in the submissions we receive. So we have a lot about the so-called refugee

Photo: Marek Vavruš

crisis, which is very difficult, because it's so complex. So these trends you can see – they're very obvious. And then on the formal level, you often have these big trends, like now everyone wants to do virtual reality. But then again you see there isn't much good virtual reality work out there. Maybe it's still too early.

What kinds of films do you focus on at your festival?

I would say we have a bit of an experimental approach, not so much in that we only show abstract films – of course in Austria there's a long history of avant-garde cinema and experimental film, and we're aware of this tradition, but at the same time we don't just celebrate the ashes of the former heroes; we also find new auteurs and see how they work with the short form. What's very important for us is that we normally don't select any films that seem to want to be a feature film. Every film that is selected should be something that can only be told in the short form. I remember one sentence from Lars Henrik Gass, the festival director of Oberhausen, that his watch can tell a good short from a bad one. And that's so true – in short film time is a far more powerful thing.

What will your criteria be for the AFF competition?

I want to see films that are aware of the time that they're using. But at the same time, I'm not the only one who's deciding. I'm sure we'll have lots of arguments – long arguments [laughs]. I'm acquainted with many of the films already, and I think the selection is really strong. I also find it interesting to see those films I've already seen in a different context.

Zuzana Šotáková

Festival team recommends

Slovak Season

In its non-competition section Slovak Season, Art Film Fest is including several brand-new titles. The first is the premiere of **Martin Ľapák**, a feature-length documentary portrait of the well-known Slovak filmmaker. This intimate, personal look at the life and work of this successful actor, choreographer, dancer and film director, using the words of his colleagues, archival footage and extracts from his films, was created by his son, Marek Ľapák, also a choreographer, dancer, actor and director. Though it is a film in his father's memory, Marek Ľapák doesn't shy away from investigating controversial sides of the life of the man, who rose to fame as a creator of now-classic television and feature films such as *The Living Scourge*, *The Bride of the Mountains*, *A Year in the Countryside*, *The Red Heifer*, *Uncle Ragan* and the cult-classic outlaw parody *Pacho, the Brigand of Hybe*.

Director Dušan Trančík will premiere his latest documentary, entitled *The Bright Spot*. The film is a testament to the significance of Moravian spa town Luhačovice and the figures of the political, cultural and social scene in the Moravian/Slovak borderlands at the start of the 20th century, when they formed the backdrop for a historic blossoming of Czech-Slovak relations.

Another brand-new title in the section is Pavol Barabáš's two-part documentary *Addicted to Altitude – Part One: Ivan Gálffy and Part Two: Cruel Everest*, which transports audiences to the world's highest peaks, a place of danger and unearthly beauty. The first part is devoted to Ivan Gálffy, a pioneer of expedition mountaineering; the second relates Slovak mountaineers' unsuccessful attempt to climb the most challenging face of Mount Everest.

The section's final premiere will be the time-lapse documentary *Ten Years of Love* from director Adam Hanuljak, who in three five-year intervals follows the pivotal events in the life of married couples in various corners of Europe. Over the course of 10 years, he documents the course of individual families' relationships in Slovakia, the Czech Republic, Romania and Finland.

Martin Palúch, Slovak Season section programmer

Must-sees

Pure Hearts: fresh from Cannes with a superb Slovak performance

They come from completely different worlds. At first glance, the plot seems to be a familiar one: a young girl with an overprotective mother and a young man a few years her senior who hovers on the borders of legality and morality. But there is much more to *Pure Hearts*, fresh from its debut at Cannes 2017's Directors' Fortnight.

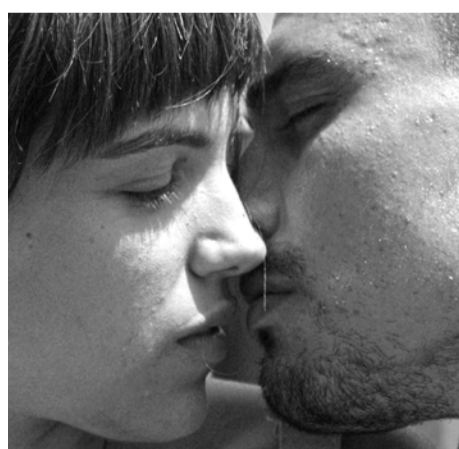
A dual search for identity

The film is set in contemporary Rome, pervaded by a mood of economic woes. Debut Italian director Roberto de Paolis juxtaposes two contrasting worlds: the strict Catholic upbringing of young Agnese (Selene Caramazza), who is told to abstain from sex until marriage, and the uncertain world of young Stefano (Simone Liberati) and his complicated family situation. The film shows how religious, social and financial pressure from parents can change the lives and attitudes of young people as it follows the two

protagonists' search for their own path, a refuge of delicate emotion in complex times full of prejudice.

The two young people's first meeting is highly paradoxical: Stefano, working as a security guard in a shop, chases Agnese down the street when she steals a mobile phone (she lost her own when her mother found "dirty, lascivious" texts on it). The good-hearted Stefano lets her get away, and is promptly fired. But then they meet again...

De Paolis's story is convincingly, charismatically anchored, deftly using sunlight and masterful handheld camerawork to depict the lovers' unfolding relationship. The result is a film devoid of kitsch, but abundant with delicacy and emotion. "In order to write this film, to truly understand these people, to be able to write about them, I chose to live their lives, without judging. The empirical method of 'improvisation'

was applied. We chose to lean towards a documentary style," says the director. The young director pulled it off. His film doesn't offer simple answers, and he doesn't shy away from uncertainty, even in the finale.

No clear solutions

Variety writes that "Both main characters are equally well drawn, and their unlikely pairing draws out aspects of themselves they barely connected with before."

Particularly interesting for our audiences is that Agnese's bible-obsessed, domineering mother is played by Slovak actress Barbora Bobulová, whose performance has garnered heaps of critical acclaim.

Bobulová is no stranger to Art Film Fest – in June 2013 she accepted the festival's Actor's Mission Award, as well as the Blue Angel for Best Female Performance for her role in the Italian film *The Spectator*. In Italy, she has acted alongside the likes of Gérard Depardieu, Franco Nero and Vanessa Redgrave.

In 2005 her performance in the film *Sacred Heart* earned her the "Italian Oscar" for Best Actress.

(asz)

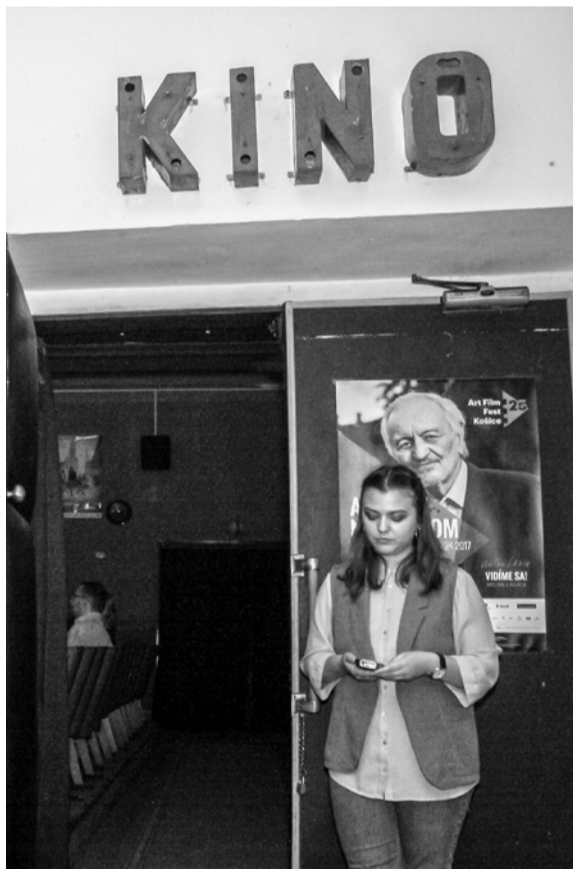
Členky Hlavnej poroty Samar Qupty a Alexandra Borbély. Foto: reefe

Delegácia filmu Masaryk predstavila túto snímku pred plným kinom. Foto: reefe

Režisér a porotca Juraj Lehotský sa snaží stihnúť čo najviac filmov. Foto: reefe

Kino Úsmev v retro šate. Foto: Liliana Nemečková

Kino Úsmev doslova praská vo švíkoch. Foto: Marek Vavruš

V nedeľu si diváci užívali lepšie počasie. Foto: reefe

ORGANIZÁTORI: ART FILM FEST s.r.o. FORZA

FESTIVAL SA KONÁ POD ZÁŠTITOU PREDSEDU VLÁDY SLOVENSKEJ REPUBLIKY ROBERTA FICA A MINISTRA KULTÚRY MÁREKA MAĐARIČA.

FESTIVAL FINANČNE PODPORIL: wjf AUDIO VIZUÁLNY FOND

GENERÁLNY REKLAMNÝ PARTNER: Slovenská elektrotechnická spoločnosť za SR - SETS

OFICIÁLNE AUTÁ FESTIVALU: HYUNDAI

OFICIÁLNY FESTIVALOVÝ HOTEL: hotel asmin

LOGISTICKÝ PARTNER FESTIVALU: DHL

OFICIÁLNY FESTIVALOVÝ PREPRAVCA: CZECH AIRLINES

SPOLUORGANIZÁTORI: KOŠICE

HLAVNÍ PARTNERI: TIPOS, TRANSPETROL, SLOVENSKÁ POŠTA, VE Člen innogy, Slovnaft

REKLAMNÍ PARTNERI: Cez Slovensko, TABAČKA KULTUREFABRIK, SEDA, KERAMON, OMNIA, G.M.

OFICIÁLNI DODÁVATELIA: ZEBRA, tuli, NOV, LYVINA

HLAVNÍ MEDIÁLNI PARTNERI: TV JOJ, DOX CINEMA, KINO SABA, CAS, aktualty.sk, RADIO X, RADIO SLOVENSKO, RADIO REGINA, RADIO_FM, RADIO KOŠICE

MEDIÁLNI PARTNERI: FILM EUROPE, SME, Korzár, Pravda, kam mesta, WebNoviny, RÁDIO KOŠICE, refresh, home media, bigmedia, cudes CREATIVE

PARTNERI: CARBANO, ESTERLE & ESTERLE, KOSERVIS, neobcp, GOSH